

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Victore confessore, Sermo beati Bernardi abbatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

DE S. VICTORE CONFESSORE SERMO
B. BERNARDI ABBATIS, QVO VITAM ILLIVS

summatim comprehendit. Quiescit autem hic S. Victor in monasterio Arremarensi Trecentis diocesis.

26. FEBRVA.

Psal. 126.

Matth. 25.

Psal. 88.

Victoris vita & gloria specialis, non tam ad gloriam, quam ad virtutem prouocat omnes, qui recto sunt corde. Non recti planè, sed peruerfi est animi, antè querere gloriã, quàm exercere virtutem, & velle coronari, qui legitimè non certauerit. Vanum est vobis, inquit, antè lucem surgere. Itã est, Frustrã ad celsitudinem nititur glorię, qui prius non claruit virtute. Frustrã fatuę virgines sponso obuiã surgunt, quarum lampades extinguntur: & idè fatuę, quia vacuis gloriantur lampadibus, virtutis oleum non habentes. Absit mihi gloriari, nisi in gloria illorũ, quibus propheta congratulans, ait: Domine, in lumine vultus tui ambulabunt, & in nomine tuo exultabũt tota die, & in iustitia tua exultabuntur. Et infert: Quoniam gloria virtutis eorum tu es. Pulchrè non eorum, sed virtutis eorum gloria commendatur. Quæ enim sine virtute est gloria? Profectò indebita venit, præproperè affectatur, periculosè captatur. Virtus, gradus ad gloriam: virtus, mater glorię est. Fallax gloria & vana est pulchritudo, quam illa non parturiuit. Sola est, cui gloria iure debetur, & securè impenditur.

Sancto Victori nec virtus, nec gloria deest, sed quemadmodum ambæ res, & quo ordine in homine processerũt, id opere præcium intueri. Pugnavit fortiter, viriliter superavit, & sic demũm gloria & honore coronatur. Quomodo ne mpe inglorius remansisset bellator fortis, humilis Victor? quanquã nec in die virtutis sua sine gloria fuit, signis & prodigijs admirandus.

Infans adhuc in matris vtero demonibus terrori est.

Habemus, dilectissimi, in vita Victoris, & quod dignè miremur, & quod salubriter imitemur. Miror vina dedisse in eremo, non vitem, sed fontem. Miror & stupeo infantem adhuc in vtero paori fuisse pauendis demonijs, quippe ab ipsis præcognitum, & iam tunc ex nomine designatum. Nec vacuum nomen, vbi hostium fuga, & extorta confessio, victoriam concessit infantulo. Quis item non miretur, furem à demone deprehensum, & rursũm à demone mox hominem liberatum? Quis etiam non omni admiratione stupendum ducat, carne circumdatum hominem, cælis patentibus carnis oculos superno infigere lumini, & videre visiones Dei, angelico insuper mulceri cantico, doceri oraculo? Hęc atque similia in sancto homine veneramus, non æmulamur. Meritò quidem, quando & sine salutis periculo possunt non fieri, & sine salutis periculo nequeunt vsurpari. Tutius sanè æmulanda solidiora, quàm sublimiora, & quæ magis virtutem redoleant, gloriam minũs.

Visiones admirandæ.

Catalogus virtutum S. Victoris.

Coloss. 3.

Studeamus proindè moribus conformari, cui in mirabilibus simulari, & si volumus, nõ valemus. Aemulemur in viro sobriam victum, deuotum affectum: æmulemur mansuetudinem spiritus, castimoniam corporis, oris custodiam, animi puritatè, ponere frenum iræ, & modum linguę, dormire parcius, orare frequentius, commone nosmet ipsos psalmis, hymnis & canticis spiritualibus, diebus iungere noctes, & diuinis laudibus occupare. Aemulemur charismata meliora. Discamus ab ipso, quòd mitis & humilis corde fuit. Aemulemur, inquam, quòd extitit liberalis in pauperes, iucundus ad hospites, patiens ad peccantes, benignus ad omnes. Hoc enim melius. In his forma est, cui imprimamur: in miraculis gloria, à qua reprimamur. Illa lætificent, ista ædificent: moueant illa, ista promoueant.

Epulemur, dilectissimi, ad mensam diuitis vocati, mensam abundantem panibus, delicijs cumulatam. An non diues, qui nos exemplis reficit, protegit meritis, lætificat signis? Diues planè, in cuius hodiè conuiuio solenni angeli & homines pariter congregantur. Hi, vt reficiantur: illi, vt deliciantur: isti, vt proficiant: illi, vt gaudeant. Cuius vita repleta bonis, quid nisi mensa referta cibus? Nec tamen omnibus omnia apponuntur, sed vt tollat quisque, quod sibi expedire & conuenire videbitur.

Et

Et ego quidem consilio salubriori diligenter considero, quæ mihi apponitur. Cautum est mihi eligere mea, & aliena non tangere. Non extēdam manum ad gloriam miraculorum, nè si attentauero, quod desuper non accepi, perdam meritò & quod video accepisse. Non leuo cum illo oculos ad rimanda secreta caelestia, nè oppressus à gloria, confusus resiliam, serò confugiens ad cōsiliū sapientis, qui ait: *Altiora te nè quæ-* Eccī. 3.
sieris, fortiora te nè scrutatus fueris. Infertur mensis vinum nouum aquarum ruben-
tium, non tango: quia non mihi appositum scio, qui similiter elementa mutare, naturas
innouare non valeo. Cerno item in mensa Victoris, angelos illū audisse canentes. Nun-
quid videbo & ego mihi supernos exhiberi cantores, aut certè citharcedos illos de Apo-
calypsi coram me citharizare in citharis suis? Imperat ille demonibus adhuc in corpore Apoc. 14.
viuens, vinctum in corpore soluit, iam corpore solutus. Cibi sunt, sed non mei: equi-
dem iocundi & sapidi, sed non tangit illos anima mea, quoniam non est inopi mihi, vn-
dè sufficiam talia redhibere.

At si diligenter considero, ecce præ oculis in mensa sancti, censura iudicij, disciplina vigor, sanctitatis speculum, vitæ forma, virtutis insigne. Hæc à me & absque presumptione sumuntur, & salubriter insumuntur, & si dissimulo, districtè repossuntur. Audi adhuc, quænam mihi iurè apposita putem. Si panem doloris, & vinum compunctionis de diuitis mensa obruleris, tollo securus, qui sum pauper & inops. Erunt mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte, & poculum meum cum fletu miscebo. Pars mea hæc, qui dolenda commisi. Nec me tamen pigebit, vt æstimo, cibi huius, quoniam qui apposuit sci- Eccēs i.
entiam, addit & dolorem. Sed & si temperantia, si iustitia, si prudentia vel fortitudinis
exempla appareant, ea incunctanter sumo, sciens quia talia oportet me preparare. Hæc
mihi apponi, hæc à me repetitum iri non dubito. Nunquid signa & prodigia exigenda à
nobis sunt, vt ea diuiti vicissim preparemus?

Fratres, vasa sunt in honorem illi, qui nos inuitauit, non cibi pauperum. Tu ergò, qui inuitatus es, diligenter considera, quid tibi ille, quid sibi apposuerit: non enim quicquid in mensa apponitur, tibi apponitur. Quid si in poculo aureo fuerit propinatum? Non poculum tibi, sed potus apponitur. Sume potum, & pone aurum. Ergò exempla bonorum operum & rectitudinem morum paterfamilias communicat ita domesticis, vt prerogatiuam sibi retineat in miraculis. In his tamen atque illis, ille gloriificandus est, cuius munus sanctè viuere, cuius virtus signa facere est: qui in Trinitate perfecta viuit & regnat Deus in secula seculorum, Amen.

VITA SANCTORVM ANDRONICI ET EIVS CONIVGIS ATHANASIAE,

Authore Simeone Metaphrasie.

LN diebus Theodosij magni Imperatoris, erat in magna vr- 27. FEBRVA.
be Antiochia iuuenis quidam argētarius, nomine Andro-
nicus. Accepit autem vxorem filiam argentarij, nomine
Iohannis. Erat verò eius nomen Athanasia. Erat enim re-
vera Athanasia, id est, immortalis & factis & cogitatione.
Erat autem Andronicus valdè pius, & plenus bonis operi-
bus. Similiter verò eius quoquè vxor, erant autem valdè Andronicus & Athana-
diuites. Sic verò vitam suam agebant argentariam, & fa- sæ pietas.
cultates suas diuiserunt in tres partes: vnam quidem in ra-
tionem pauperum, & aliam in rationem Monachorum, & Facultatū distributiō.
aliam in rationem facultatum & officinæ. Vniuersa autem
ciuitas amabat dominum Andronicum propter eius modestiam.

Cognouit autem suam vxorem: & cum concepisset, peperit filium, & nominauerunt eum Iohannem. Cum verò adhuc in vterò cōcepisset, peperit filiam, & nominauit eam Mariam. neque amplius appropinquauit vxori Andronicus. Conferebat autem suum In matris
studium ad diligenter & lubenter laborandum, cum alijs Christi amantibus argentarijs. monio vi-
Dominico & die secundo & quarto & in parasceue, à vespera vsque ad matutinum ibat uunt con-
tinenter.